

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 7779

гр. София, 06.10.2022 г.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42
състав**, в закрито заседание на 06.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

като разгледа дело номер **10280** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.248 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК).

Подадено е искане от ответника БНБ чрез адв.Г., за допълване на така постановеното решение в частта му за разноските. В молбата е посочено, че Съдът не се е произнесъл по въпроса за разноските, като се иска в полза на ответника да бъдат присъдени разноси за юрисконсултско възнаграждение за всички инстанции.

Насрещната страна по искането - ищецът П. Ц. М., не е взел становище по него. Предвид предоставената възможност на последния да изрази становище по искането и непостъпването на отговор от негова страна в законоустановения срок, Съдът намира, че е изпълнено изискването на чл.248, ал.2 ГПК за съобщаване на насрещната страна за искането за допълване на решението в частта му на разноските и предоставяне възможност на същия да изрази становище-отговор в тази връзка.

Съдът намира, че искането за допълване на решението в частта му за разноските е подадено от процесуално легитимирана страна и при спазване на срока по чл.248, ал.1 от ГПК, следователно същото е процесуално допустимо.

Производството по делото е образувано във връзка с Решение № 10685 от 21.10.2021 г., постановено от Върховния административен съд по адм.дело № 6145/2017 г., с което е отменено частично Решение № 1735 от 17.03.2017 г. на АССГ по адм. дело № 2753/2016 г., и делото е върнато за ново разглеждане иска на П. Ц. М. от [населено място], предявен срещу Българската народна банка, в частта на претендираното обезщетение в размер на 240 217,81 лв., представляващи разлика между размера на вложенията на ищеца в [фирма] и изплатения му гарантиран депозит. Претендира се и присъждане сумата на направените от ищеца разноси по делото.

В производство по Закона за отговорността на държавата и общините за вреди е постановено Решение № 4584 от 05.07.2021 г., с което е отхвърлен искът на П. Ц. М. срещу БНБ за присъждане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 240

217,81 лв., представляващи разлика между размера на вложенията на ищеца в [фирма] и изплатения му гарантиран депозит.

По същество искането е неоснователно.

По силата на чл.10, ал.4 ЗОДОВ (Нова - ДВ, бр.94 от 2019 г.) съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 от Закона за правната помощ. Тази норма няма обратно действие и изрично с § 6, ал.1 от Преходните и заключителни разпоредби към Закона за изменение и допълнение на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (обн. - ДВ, бр.94 от 2019 г.) е предвидено, че този закон се прилага за предявените иски молби, подадени след влизането му в сила, а неприключилите до влизането в сила на този закон производства се довършват от съдилищата, пред които са висящи, включително при последвало въззивно и касационно обжалване. Производството пред АССГ е образувано на 17.03.2019 г., преди влизане в сила на посоченото изменение на нормата на чл.10 ЗОДОВ с приемане на нова ал.4 и безспорно не може да намери приложение в случая. Не е налице основание за изменение на решението в частта за разноските именно поради липса на основание за присъждане на разноски в полза на ответника по иска. На основание § 6 от ПЗР към ЗИДЗОДОВ на ответника не се дължат разноски, съобразно отхвърлената част от иска.

Вярно е, че в мотивите на Определение № 2 от 20.04.2021 г., постановено от ОССГ от ГК от ВКС и Първа и Втора колегия на ВАС по тълк.дело № 1/19 г., с което се отклони искането за приемане на съвместно тълкувателно постановление, се прие, че предвиденото положение в новата ал.4 на чл.10 ЗОДОВ (ДВ, бр.94 от 2019 г.) следва да е приложимо и за заварените от изменението на закона дела, каквото е и настоящото. Обаче според чл.130, ал.2 от Закона за съдебната власт само тълкувателните решения и тълкувателните постановления са задължителни за органите на съдебната и изпълнителната власт, за органите на местното самоуправление, както и за всички органи, които издават административни актове. Указаното определение по тълкувателното дело не е задължително за съда, за да намери приложение нормата на чл.10, ал.4 ЗОДОВ и в настоящата хипотеза. Такава задължителна сила не е предвидена за мотивите на определения по тълкувателни дела. Производството по делото е по реда на ЗОДОВ. С постановеното решение предявеният срещу БНБ иск е отхвърлен. В тази хипотеза нормата на чл.10, ал.2, изр.първо ЗОДОВ предвижда, че ако искът бъде отхвърлен изцяло, съдът осъжда ищеца да заплати разноските по производството. По въпроса за присъждане на ответника на възнаграждение за един адвокат или юрисконсулт, ако е имал такъв, специална е нормата на чл.10, ал.4 ЗОДОВ, която към меродавния момент на предявяване на иска не е била част от действащото ни право. Ето защо сторените от ответника разноски остават за негова сметка. Разпоредбите на ЗОДОВ са специални по отношение на процесуалните закони АПК и ГПК, съдържат специални правила относно разноските, в които няма пропуск или препращане, поради което следва да намерят приложение към случая и не се тълкуват разширително.

С оглед изложеното молбата на БНБ за изменение на решението в частта на разноските е неоснователна.

Така мотивиран, Съдът

О П Р Е Д Е Л И :

ОТХВЪРЛЯ искането на ответника БНБ за допълване на Решение № 4584 от 05.07.2021 г., постановено по адм.дело № 12080/2021 г. по описа на АССГ, в частта му за разноските.

Определението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: